

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 52.

Fredagen den 28 december 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9—10 och 4—5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lädorna samt å tidningskontoren.</p>
---	---	--	--	---

Nu ringes det gamla till ro, till ro,
nu ringes det nya till strid;
ett slägte bäddas i grafvens bo.
Ett annat står upp bredvid.

O dag af sorger och längtan, om
vår väntan du så bedrog,
då låt oss dö, förr än qvällen kom,
och innan vår fröjd du tog.

Men om du en framtid skänka vill,
som löftena skön och ny,
o slut ännu ej vårt öga till,
förr än vi ha sett den gry!
Z. Topelius.

Permar

till

IDUN

för årgången 1888

— treffiga och billiga — tillhandahållas
hos redaktionen. Requisitionerna böra dock
vara inkomna innan januari månads utgång.
Priset är

endast 1 krona,

som jemte portot uttages medels efterkräf.

Redaktionen.

Träldomsök.

Några små betraktelser öfver ett och annat
upptecknade af

Mathilda Langlet.

(Forts.)

Qu vad skall man då göra? Icke kan
man smickra, beundra och berömma
barnen för allt hvad de göra!

Nej, det borde man i alla fall icke kunna
göra, och gör man det — de äro icke så få, som
gå till denna ytterlighet — så arbetar man
ju systematiskt på att göra sina barn till
fäfångans trälar. Nej, man skall icke smickra
och beundra sina barn, men man skall upp-
muntra dem. Man skall lära dem glädjas
öfver framsteg och kunskap och duglighet,
icke att yfvas deröfver. Man skall lära barn
att betrakta hvarje framsteg såsom en grund
till nya framsteg och låta dem vara lyckliga
och glada öfver, att de hafva något att bygga

vidare uppå. Man skall icke säga: hvad du
är kunnig, dugtig, skicklig o. s. v., utan man
skall säga: hvad du är lycklig, som nu kan
gå vidare. Och säger man: detta är väl, ut-
märkt, ypperligt gjordt, så bör man alltid
tillägga något, som visar barnet dels hvad
ledningen vid arbetet uträttat, dels hvilka
fordringar på ytterligare arbete och hvilket
allvar förmågan att arbeta medför.

Ty det är ytterst farligt att t. ex. förevisa
för vänner och bekanta ett arbete af barnet
och dertill foga den anmärkingen: »och detta
har han gjort utan någon egentlig undervis-
ning; jag vet inte, när han lärt sig det,» och
dylikt. Huru ofta hör man icke belättna
föräldrar i sin gosses närvaro yttra: »jag
vet inte, när han lär sig sina lexor! Han
får så mycket beröm af sina lärare, han har
flyttat öfver så och så många kamrater»
m. m.; eller också heter det: »ja, den flickan,
hon har sådana anlag för språk (eller musik),
lärarinnan säger, att hon har aldrig haft en
sådan elev,» o. s. v. i oändlighet.

Öfverhufvud bör man aldrig, ieko ens till
sina intimaste vänner, i barnens närvaro tala
om deras framsteg eller förevisa deras ar-
beten. Endast sällan kan sådant ske utan
skada, och blott undantagsvis kan det vara
nödigt, der barnen tydligen allt för mycket
sakna sjelfförtroende, hvilket senare ju till en
viss grad är oundgängligt här i lifvet.

Men deremot kan och bör man taga vara
på och uppmuntra alla små framsteg, så att
barnet lär sig lita på egna krafter och
hoppas på framtiden.

Hvad särskildt den qvinliga fäfångan be-
träffar, så kan det väl ej nekas, att denna
som oftast ordentligt uppammas och fostras hos
barnen genom mödrars, tanters och barnjung-
frurs förenade och nitiska bemödanden. Innan
ännu den lilla kan tala och nått och jemnt

uppfatta några intryck, sätter man på henne
en plymbeprydd hatt eller mössa, spetskan-
tadt förkläde eller dylikt, och då håller man
upp det och ropar med förtjust min: »lullull,
grannt! åh, så grann lillan är! lullull!» med
mera i samma stil. Senare heter det: »åh,
så vacker klädning lillan har! Om nu lillan
är snäll, så skall hon få på sig nya hatten
när vi gå ut.» Och efter promenaden heter
det: »vet frun, att alla menniskor tyckte så
mycket om lillans hatt, och flera frågade, hvar
den är köpt. Det var ingen, som hade så
vacker hatt som lillan — nehej, det var
det inte!» Och då tager mamma klenoden i
famn och kysser henne, likvisst med skyldig
»aktning» för den förtjusande hatten. Barn-
jungfrun får en vänlig blick och går med
det medvetandet, att hon stigit ett par grader
i sin matmoders ynnest, och hvarken den ena
eller den andra tänker på att i det späda
sinnet blifvit nedlagdt ett frö, hvilket likt se-
napskornet skall växa och öfverskygga många,
om icke alla de goda egenskaper, som sam-
tidigt skjuta upp i det unga hjertat.

Så kommer det främmande; den lilla fyra-
eller femåriga skall iföras sällskapsdrägt och
komma in och »helsa». Så blir det ny be-
undran. »En sådan vacker klädning du har,
lilla Ninni! Och hvad det är nått med den
kragen! Är skärpet af siden? Nej, siden-
sars — ja det är mycket vackrare. Men det
skulle vara en liten turnyr, det blir vackrare
fall på klädningen. Jag har sytt åt mina
flickor etc. etc.» Och nu börjas ett långt
och intressant samtal om nyaste modet på
barnkläder, till hvares enskildheter den lilla
med mycket öppna öron lyssnar. Det är ej
heller utan exempel, att en sådan liten
dam, när hon skulle klädas till promenad,
helt enkelt vägrar att taga på sig »den gamla»
hatten, utan nödvändigt vill hafva »den nya»,

moderna. Är lyckan god omtalas detta snilledrag för vänner och bekanta, hvilka för det mesta tycka, att en så utvecklad smak hos ett så litet barn är något mycket »sött» och ytterst lofvande för framtiden. Icke alltid är man så varsam vid dessa berättelser, utan den lilla får mången gång höra både dessa och kommentarierna.

Icke mindre skadliga äro de samtal om moder och klädedrägter, som i hemmet ofta förekomma, och som de små ofta få åhöra. Likaså öfverläggningarne om anordningen af deras drägter, kinkigt vid profning, valet af garneringar och dylikt. Barnen borde aldrig få vara med om dessa öfverläggningar och aldrig under några förhållanden tillfrågas om sin smak och sitt tycke: de hafva helt enkelt ingen talan här. Och då deras drägter provas, bör man aldrig göra affär af, huru de sitta eller kläda den lilla, utan blott lägga vikt på, att allt skall vara ordentligt och väl gjordt, varaktigt, nyttigt, varmt, rymligt, lämpadt efter årstiden och tillgångarne.

Men så kommer något, som stundom korsar öfver den bäst beräknade uppfostringsplan — det är umgänget med andra barn och deras omdömen om de våras drägter och uppträdande. Det dröjer icke länge, förrän de små damer, hvilkas fåfänga uppammats ungefär efter ofvan antydda program, börja anmärka på jemnårigas tarfigare eller gammalmodigare klädsel. Det gäller då att på ett förståndigt sätt bibringa våra barn den uppfattningen, att människovärdet icke beror på yttre åthäfvor, yttre medel. Men vi måste göra det så, att icke här af uppkommer också ett slags fåfänga, den, om hvilken Sokrates sade: »Anthistenes, jag ser fåfängan lysa genom hålen på din kappa.» Icke som behöfde man frukta, att den cyniska skolan numera skulle i praktiken få för många efterföljare, men man skulle kunna genom öfverdrift i detta hänseende utså ett frö till cynisk verldsåskådning, och detta är också en fara att beakta.

Den moder, som allvarligt vill uppfostra sina barn till enkelhet och ödmjukhet, gör bäst att härtill bruka flitig läsning i Nya testamentet. Någon rigtigare grund till uppfattning af människovärdet och något fastare värn mot flärden och fåfängan kunna vi ej gifva våra barn. Men då måste också tillämpning på dagliga livets förhållanden följa med läsningen, och denna aldrig förekomma såsom skolarbete eller blifva tröttande. Och ju tidigare modern kan begynna med sådan läsning, ju säkrare blir hon på att hos barnen kunna grundläggas pligt känsla och redbarhet samt för framtiden befria dem från det hårda ok, som högmöd och fåfänga eljest en gång torde lägga på böjda och tryckta skuldror.

Förnya prenumerationen så fort som möjligt, på det ej något afbrott i tidningens expedition till Eder må behöfva ega rum!

Ärade läsarinor!

Idun har nu tillryggelagt sin första årgång. Att tidningen under detta sitt första år ständigt vunnit allt vidsträcktare spridning är ett faktum, så mycket mera glädjande, som det be-

sannat utgifvarens länge hysta åsigt, att en särskild tidning för fruntimmersverlden här i landet vore af behöfvat påkallad — en tidning, som, utan att ingå i lärda och långa diskussioner och utredningar angående kvinnans rättigheter, i mera lättsmält form behandlade frågor, som på ett eller annat sätt beröra kvinnan och hennes verksamhet såväl inom som utom hemmet.

Redaktionen har sökt göra sitt bästa i detta afseende. Huru vida vi lyckats, öfverlemna vi åt våra ärade läsarinor att afgöra. Vi vilja emellertid nämna, att Idun under årets lopp innehållit nära halftannat hundratal dylika kortare uppsatser i ämnen, som vi veta vara af intresse för vår stora läsekrets. Derjemte hafva i våra många underafdelningar talrika rön och råd meddelats till gagn och nytta för husmödrarna. De flesta och bästa af dem hafva otvivelaktigt kommit från tidningens egen läsekrets.

Men liksom till omvexling med det allvarliga arbetet äfven behöfves en eller annan förströelse, så har det varit Redaktionen angeläget att jemte de mera allvarliga uppsatserna meddela goda och intressanta berättelser och skisser till förströelse på lediga stunder. Ett eller annat poem har ock, såsom vi tro, bidragit att skänka omvexling åt det hela.

Att denna vår plan för tidningens redigering vunnit erkännande, derom vittna de talrika skrivelser, som under årets lopp till oss ingått. I dessa skrivelser har nästan alltid förekommit uttrycket »vår egen tidning». Vi betrakta därför uttrycket »damernas egen tidning» som en hederstitel för Idun, hvilken hon mer och mer skall sträfva att göra sig förtjent af.

Någon förändring i det hittills följda programmet anse vi sålunda ej nödigt vidtaga för det kommande året. Vi vilja endast sträfva att efter vunnit erfarenhet på bästa sätt fullfölja och utveckla det redan uppställda. Och härvid räkna vi fortfarande på hjälp och stöd från alla våra hittillsvarande medarbetare och medarbetare samt dessutom åtskilliga nya både pröfvade och opröfvade, ej minst ur Iduns egen läsekrets.

Den lilla modebilagan, som medföljt Idun en gång i månaden, kommer med det nya årets ingång att försvinna. Man har allmänt tyckt, att den varit för obetydlig för att kunna verkligen gagna tidningens läsarinor, och sjelfva äro vi de första att erkänna detta. Iduns billiga pris tillåter dock ej bortgifvandet af någon dyrbarare modetidning. Det är sålunda bäst, att denna afdelning alldeles utgår ur tidningens program. Detta hindrar dock ej, att vi fortfarande få tillfälle att en och annan gång i Idun yttra oss om klädedrägten. Hvad som emellertid genom denna indragning inbespares, skall komma tidningens läsekrets till godo på andra områden. Särskildt kommer det kvinnliga porträttgalleriet att bättre än hittills tillgodoses. Minst ett porträtt i månaden skall intagas, och dervid hafva vi en god förhoppning att få meddela dragen af de ärade och omtyckta författarinorna *Mathilda Langlet* och *Ave* (Eva Wigström).

Pristäffingar skola anordnas hvarje kvartal.

Hvad vi för öfrigt vilja, torde våra ärade läsarinor finna i följande rim, som af en medarbetare i tidningen stälts till vårt förfogande.

Ungmör, mödrar, hvad I heten,
Idun vill bli eder vän;
när I ingen utväg veten,
när I frågors lösning leten,
vill hon vänligt säga den.
Allt hvad kvinnan intresserar
man i henne diskuterar.

Vill du duktig husmor blifva,
lärd i hvarje hemmets värf,
skall hon goda råd dig gifva,
hemmets ros till blomstring drifva,
göra dryg en ringa skärf.
Hvad dig bry och bråk kan välla
Iduns tomte bort skall trola.

Och har sjukdom trädt i huset,
Idun vet ock medel då. —
Blir det qväll, och tändt är ljuset —
du är trött af verldslifsbruset —
sätt dig i din älsklingsvrå.
Stilla Idun för dig biktar
allt hvad skönt, som skalden diktar.

Öppnen därför, höga, låga,
dörren för så vänlig gäst,
som ger svar på hvarje fråga,
som vill öka svag förmåga,
och som bjuder allt hvad bäst.
Julkappskorgens bästa gåfva
Idun var — det vill jag lofva.

Till sist hafva vi ej annat än att hembära Iduns stora och trofasta läsekrets ett hjertligt tack för visadt öfverseende och tillönska alla våra läsarinor och läsare
ett godt slut på det gamla året!

Redaktionen.

Med dagens nummer följa titelblad och register, afsedda för tidningens inbindning. En på så sätt kompletterad, fullständig uppevarad årgång af Idun bildar en värdefull tillökning till biblioteket i hemmet, en innehållsrik uppslagsbok, der de mångfaldiga uppsatserna, råden och rönen i vexlande praktiska ämnen allt framgent ofta torde komma till öfvervägande och nytta.

I praktiskt syfte.

Under senare år har man ofta hört den klagan framställas, att, på samma gång en mängd ytlig och därför föga fruktbringande lärdom inom skilda ämnesområden genom skolorna bibringades vår uppväxande kvinnliga ungdom, dess uppfostran i husliga och praktiska konster allt för mycket försummades. »De kunna sladdra en hjälplig franska», heter det, »och rabbla upp all historiens regentlängder både fram- och baklänges; men att sy en knapp i sin egen drägt eller stoppa ett hål i sina strumpor — det duga de icke till!»

Tyvär är man ej förnekas att det legat och ännu ligger mycket sanning i dessa klagomål. Glädjande är därför att förnimma, det saken börjat behjertas af den kvinnliga uppfostrans målsmän: ett synnerligen godt uppslag har gjorts dermed, att man i Stockholms folkskolor upptagit undervisning i klädsömnad på programmet. Detta första steg har manat till efterföljd vid en del seminarier och enskilda läroverk, såväl här som mångenstädes i landsorten.

Den undervisningsmetod, som ur erfarenheten framgått som den mest tillfredsställande, den s. k. *folkskolemetoden*, har lemnat goda resultat, men dock kraft oproportionerligt mycken tid, då hittills ingen lärobok funnits, utan eleverna nödgats göra skriftliga anteckningar i ämnet.

Det vackra syftets vänner och befrare ha därför ock allt skäl att vara fröken *Hulda Lundin* varmt tacksamma för hennes åtgörande till afhjelpande af denna olägenhet, i all synnerhet som fröken Lundin utan gensägelse kan erkännas ha synnerligen förtjenstfullt skiljts vid sin uppgift. Hennes nyligen utsända »Handledning i klädsömnad» till skolans och hemmets tjänst bär genom sin praktiska och lättfattliga uppställning och dermed följande stora användbarhet godt vittnesbörd om de grundliga studier och erfarenheter fröken L. gjordt

Bilder och text

från

MODEVERLDEN

Bihang till

❖ IDUN ❖

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR QVINNAN OCH HEMMET

N:r 12.

December

1888.

Moderevy.

Julen är öfver! De som räkna sin jul fram till »tjugondag Knut» ha visserligen ännu en god del åter; ännu stå väl de smyckade granarne med halfförbrända ljus kvar i våra hem; ännu har icke den uppslupna helgstämmningen helt och hållet släppt taget, och barnens leksaks presenter äro ej alldeles förintade; — men de stora dagarne äro dock blott ett minne, julklappsbrådskan, jägtandet, de tusen bestyren likaså, och vi ha ändtligen fått ett ögonblicks andrum att samla våra tankar till det ingående nya året.

Det ingående året — det är ock den ingående vintersäsongen. Ty det är egentligen först *efter jul* vi kunna börja räkna denna. Släd- och skridskopartiernas, balernas middagarnes, de små och stora bjudningarnes tid står för dörren. Och sedan omsorgen för de broderade tofflorna, åt »kära pappa» eller den vackra förmakskudden åt »lilla gubben» ej längre trycker, tränga sig åter de vanliga modebekymren våra damer in på lifvet.

Gäller frågan nu endast drägtens form och snitt, så kunna vi åter upprepa, hvad redan af tidigare moderevyer framgått, att *redingote-* eller *directoire-*formen ännu mer än någon annan är den förhärskande. Törhända vore det ej ens för mycket sagdt, det denna typ ligger till grund för alla de variationer i snitt vi för närvarande träffa på. Härvid är att märka, att kjolens draperi i allmänhet förfärdigas sammanhängande med lifvets ryggstycke, under det de öfriga delarne af den förra göras hvar för sig. Derjemte finna vi dock ofta toaletter, som synas oss helt och hållet annorledes anordnade och likväl i sjelfva verket måste betraktas som varianter af ofvan nämnda form: talangfulla kombinationer af våra modister, hvilka städse låta sig angeläget vara att undvika allt för stor enformighet i sina arrangementer. I stor gunst stå ock för närvarande toaletter med kjolar utan hvarje draperi, endast garnerade med smalare eller bredare volanger, och till hvilka så kallade runda lif med skarp erbjuda de mest skilda smakriktningar fritt val. Om en absolut förhärskande form kan under dessa omständigheter ej gerna bli tal, och vi ha allt skäl att vara modet tacksamma för

denna medgörlighet gent emot det individuella tycket. Lika litet kan man uppgifva en dominerande form för kapporna; det ges kappor af de mest olika snitt, anspråkslösa och eleganta, prydda med en rikedom af snörmakerier och broderier, kappor till urval för hvarje ålder och smak.

På pelsverksgebitet har modet, bringande vintern skyldig tribut, haft mycket att bestyra, i det hela med lysande resultat; det har ej allenast begagnat sig af de fina och dyrbara pelslagen, utan äfven egnat de enkla och billiga sorterna omsorgsfull uppmärksamhet, härmed tillgodoseende dem, som måste taga hänsyn till kostnaden vid valet af pelsverk. Det är klart, att utter och bäfver, hvilka med stor möda och fara måste jagas på Kamschatkas ogästvänliga kuster, repre-

sentera högt värde. I betraktande af de betydande summor, hvilka en bäfverfäll, ett utterskinns garnityr eller ett sälskinsbräm betinga, har körsnärskonsten låtit sig angeläget vara att åstadkomma förvillande efterhärmingar af olika pelslag. Dessa efterbildningar tillverkas af andra pelslag, hvilka — ehuru liknande till utseendet — dock ställa sig billigare i pris och derjemte motsvara skäligen anspråk på elegans och värme. Man har så t. ex. allt skäl att känna sig tillfreds med den imitation, som framställes af nordamerikansk tvättbjörn; detta skinn behandlas och användes som bäfver. På samma sätt sker med den från Syd- och Centralamerika stammade uttern. Högt i pris och fågning står den sällsynta blåräfven; dock ersättes äfven denna af vår vanliga räf, hvars af naturen hvita bukskinn färgas i de delikataste nyanser och användes till bräm och garnityr. Något nytt och synnerligen elegant är det blekta, ljusa loskinn, hvilket väl dock på grund af sitt höga pris får anses tillgängligt endast för mera exklusiva kretsar. Sälskinnet förtjenster skattas sedan länge högt; om äkta eller imitation (af bisam) är det sammetsmjukt och af en fin, dämpad och klädsam färg.

För sällskapstoaletterna dominera under säsongen bland de tunga tygerna *moaré*, *faulle*, sammet och de mer eller mindre ripsartade *bengalin*-tygerna. Skolarandiga eller broscherade tyger användas härtill, så måste de vid sammanstättandet af en drägt väljas med harmonierande färger. Sammet och plysch anses under denna säsong förnäma. Släp af den ena eller andra sortens tyg kunna göras fria för sig och fasthakas vid kostymen: de göra sig vackert och elegant. Till och med spetsklädningar kunna med fördel förses med ett siden- eller tungt sammetsläp, om nu ock slika dräkter helst bäras något kortare. Ljusa spetsklädningar, arrangerade öfver kulört siden, äfvensom färgade silkespetsar till *Chantilly*-väfnad gifva eleganta och behagliga bal- och sällskapsdräkter, i hvilka de mest vexlande idéer kunna bringas till uttryck. Ett hel- eller halfskuret lif af plysch eller atlas till en spetskjol gör sig synnerligen elegant, och kräfver den senare ringa spetsutstyrel exempelvis vid öfverkanten ett Berthearrangement eller ett fichyartadt garnityr. Särdeles använda för sällskapstoalletter äro rikare tyger, försedda med särskildt afpassade mönster för framvåden och lif-

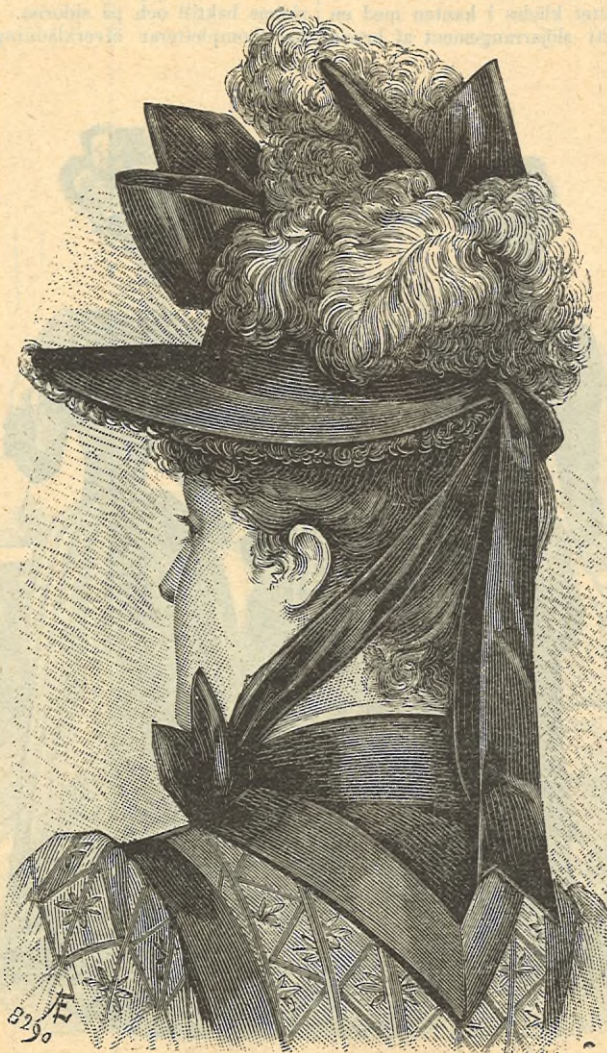

Fig. 1. Hatt af filt.

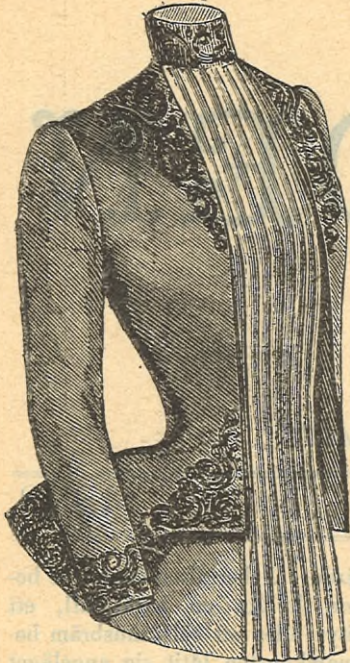

Fig. 2. Jacklif af siden.

samhet. Den långa skinnhandsken och den långa silkeshandsken, ofta smyckad med guld- eller brokigt silkesbroderi, äro väl bekanta. Vidare begagnas skinnhandskar, till hvilka ansluta sig spetsartade manschetter.

Det nyaste i solfjädersväg, som konstindustrien frambragt, består af spetssoolfjädrar eller sådana af gazbotten med spetsapplikation och målningar, vidare af fjädrar, pergament, *crêpe de Chine* med målningar i alla tänkbara kompositioner och färger. Till baltoaletten egna sig af praktiska skäl enkla solfjädrar, konstruerade af palmlblad och på ena sidan prydda med en knippa friska eller konstgjorda blommor; dessa fästas om livvet med ett sidenband.

Fig. 1. Hatt af filt. Den framtill med bredare, baktill med smalare brätte försedda hatten är af brun filt. Undersidan af brättet klädes i kanten med en 6 centimeter bred crème-färgad bård af fjädrar. Ett slöjarrangement af bruna sidenband och crème-färgade fjäderaigretter bildar klädseln, hvilken fullständigas af bandändar, som hänga ned baktill från hattbrättet, samt af bindband.

Fig. 2. Jacklif af siden. Livvet göres af rött *satén merveilleux*. Framstyckets foder klädes med gul surah, hvilken, som synes af teckningen, i midten veckas men på sidorna hålles slät. De båda jackhäfterna, hvilka framtill äro vidt skilda, fodras med surah i samma färg, hvilken fogas in i såväl sido- som axelsömmarne (*passeroles*). Skörtet i bak veckas och dess kant begränsas med *soutache*broderi; af liknande materiel äro de broderier, som reveartadt ordnas på livvet, som pryda nedre delen af framjackan samt ärmarna och ståndkragen.

Fig. 3. Lång kapp. Den långa, åtsittande kappan förfärdigas af modiefärgad cheviot och förses till hela sin längd med en isättning samt en ståndkrage af plysch i samma färg. En synnerlig elegans förlänas kappan genom de silkesbroderier, som pryda revererna och ärmuppslagen.

Fig. 4. Sällskapstolett af siden. Denna enkelt eleganta sällskapstolett med half-långt, släp är af svart sidenrips. På den fotfria klädningen anordnas framtill ett långt skörtartadt draperi; släpet ordnas, som synes, vid öfre kanten i veck och infogas vid kjolens linning. Livvets hjertformiga utskärning fyller med en jabot af svarta spetsar; broderier af silke och perlor omgifva reverartadt utskärningen samt pryda ärmarna och ståndkragen. En särskild prydnad erhåller drägten genom den vid venstra sidan fästade långa bandöglan.

Fig. 5. Dräkt af ylletyg. Myrtengrön voile utgör materialet i den på figuren

besättningen, såsom *ottomane* med matta sammetsblommor, hvilka stiga uppåt och avslutas i smidiga rankor, eller färgrika orientaliska broderier, genomdragna af guldtråd, som åstadkomma den rikaste effekt. För små sällskap eller teatern begagnas mer och mer elfbensfärgade ylletyger, *crêpe de Chine* och siden. Dessa lif göras ofta tvåsidigt delade med isättning af veckadt eller olikfärgadt tyg eller band, eller och garnerade med broderade border eller guldtofsar. Af originell verkan äro fantasikostymer, hvilka framställas af kjolar af mörkfärgadt siden med Pompadoursmönster, blusartade lif af småmönstrigt, svart tyll och ljusa sidenskärp, hvilka långa ändar avslutas i silkesfransar eller snörmakeri.

Näst blomsterprydnaderna, hvilka till form och färg bestämmas af den öfriga toaletten, ådraga sig handskarne, skorna och solfjädrarne, hvilka måste stå i närmaste samklang med drägten, vår uppmärksamhet.

framställda drägten. Den breda volangen prydes i nedre kanten med broderier och uppveckas i sidorna i solfjäderform. »Besparingslinningen», med hvilken det blusartadt anordnade lifvet är försedt, framställs af rynkadt siden i samma färg och begränsas af en broderad bård. Liknande garnering af bårder förekommer på de med puffar prydda ärmarna; af samma tyg som »besparingslinningen» är det breda, veckade skärpet. Drägten fullständigas af en hatt af grön plysch, som garneras med sidenband i ljusare färgnyans.

Fig. 6. Dräkt af plysch och siden. Kjolen, hvilken har grundformen af en volang, är af grön Ottomanrips och garneras, på sätt som synes, i nedre kanten med snörmakeriarbete. Den i directoireform tillskurna öfverklädningen är af mörkgrön plysch. De båda våder som galonartadt falla ned öfver kjolen, äro skurna i ett med livvets sidostycken. Livvets framstycke är öppnadt och visar en krusad isättning af samma tyg som kjolen. Två rader stora fantasiknappar (3 i hvarje rad) pryda lifvet, som knäppes i sidan. Den breda kragen likasom de bröstutskärningen omgifvande revererna och ärmarnes uppslag äro af gulgrönt siden.

Hatten, hvars brätte är uppbojadt, göres af grå filt med bandklädsel i samma färg samt röda plymer.

Fig. 7. Kappa af sidenrips. Kappan af svart sidenrips förses med pelsfoder och göres baktill åtsittande, framtill med en veckad isättning, hvilken företer smala röda tvärstreck på svart botten. Kappans sidostycken, hvilka på samma gång bilda ärmarna och begränsa isättningen, prydes i den främre kanten till hela sin längd af snörmakeriarbete.

Hatten, hvars form synes af afbildningen, göres af svart sammet och garneras med ett sidenbandarrangement i samma färg samt högröda plymer.

Fig. 8. Dräkt för flickor om 7—9 år. Kjolen göres i form af en bred volang af grå- och rödmönstrigt etamine, öfverklädningen dererott i redingoteform af rött plysch, och skola dess långa skört, som figuren förtydligar, uppskäras baktill och på sidorna. Det af grått siden förfärdigade bluspartiet, hvilket kompletterar öfverklädningens framdel, sammanhålles vid lifvet af de två skärpändarne med metallhakar samt försätter der nedom, deladt i midten, som ett slags garnering på kjolen ända till dennas underkant. Dessa garnityrdelar hållas samman och fästade vid kjolen genom små veckade tygbitar.

Fig. 9. Bulgarisk capote. Den oss förevisade modellen till denna capote var af mörkröd sidenplysch med sidenfoder i samma färg och prydd med guldbroderier liksom figuren utvisar.

Fig. 10. Dräkt för gossar om 4—6 år. Figuren framställer en dräkt med matrosblus för små gossar. Kjolen här till förfärdigas af blå- och gulrandigt kläde, veckadt vid öfre linningen och fästadt vid en underblus af fodertyg, på hvilken äfven kravattstycket och ståndkragen af samma tyg som kjolen äro anbringade. Den långa blusen är af marinblått kläde, framtill hjertformig urskuren och försedd med breda, randiga reverer, som på ryggen sluta i en ståndkrage.

Fig. 11. Kappa för flickor om 6—8 år. Kappan förfärdigas af dunkelrött och grått rutigt, engelskt ylletyg, förses till livvets längd med yllefoder i åtsittande fason. Det öfre tyget ordnas på fodret så, som figuren utvisar. Den med en veckad remsa af siden garnerade kragen är af dunkelröd plysch, desslikes de på samma sätt garnerade ärmuppslagen och det breda skärpet, hvilket baktill prydes af knappar och hakar af metall. På framsidan företer skärpet en liknande prydnad af metall, hvilken äfven tjänar till det sammans knäppande.

Fig. 12. Dräkt för gossar om 5—7 år. Drägten anordnas på skotskt vis; kjolen förfärdigas af blå-, röd- och gråruktigt ylletyg och veckas i djupa veck. Den

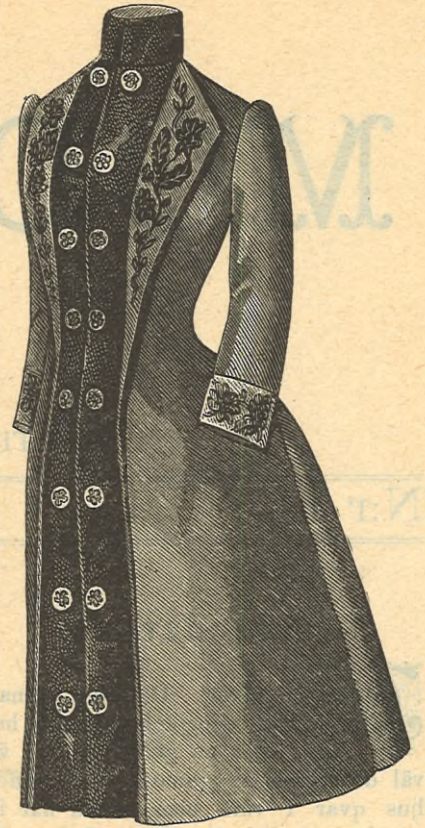

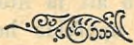
Fig. 3. Lång kapp.

Fig. 4. Sällskapstolett af siden.

Fig. 5. Dräkt af ylletyg.

öfver bröstet urrundade jackan af blått kläde, visar en väst af samma tyg. Till dräktens prydnad tjena ytterligare det på axeln med en agraff fästade, plädertadt ordnade skärpet af rutigt tyg samt en väska af röd sammet med pelsbesättning, som på främre sidan fästes midt på kjolen.

När pappa är vid misshumör.

Utkast af *Stephan Smith*.

Häradshöfding Davidson öppnade dörren till sängkammaren och slängde med förtretad min ett par små bruna, rosadoftande handskar in på chäslongen.

Lilla frun, som just var i färd med att krusa pannluggen, vände sig hastigt om med ett lätt rop — hon kom att bränna sig litet på den heta griffelbiten — »Du stygge Julius, så du skrämde mig!» Hon reste sig på tå framför honom. »Nu kysser du mig genast!»

Den äkta mannen lydte befallningen på ett något kyligt sätt och tillade derefter förebrående: »Kära Bertha, dinhandskar lägo på mitt skrifbord; du vet ju, att jag afskyr all oordning — åtminstone i mitt rum», tillade han och såg sig med kritisk blick kring i sängkammaren.

»Förlåt mig, kära du, men när jag kom hem i går qväll, hörde jag lille Arnold gråta, och då måste jag ha kommit att i hastigheten kasta dem der. Nå», fortsatte hon skrattande, »det var väl ingenting att se så högtidlig ut för?»

»Nej bevars, men, Bertha, det skulle verkligen inte skada, om du vore lite mer ordentlig.»

Hon satte sig vid fönstret och såg envist ut. Det var ingenting i världen, som mer retade henne än detta eviga predikande om ordning i hvarje vrå. Ordning! — ja, det var visst en välsignad sak, och ingen var mera villig än hon att erkänna det, men hon kunde verkligen inte hjälpa, att hon ej var något ordningsmönster; hon var icke skapad på det viset.

Vid middagen voro de båda förstämnda, och stackars Berthas ögon voro röda. Kom så steken; häradshöfdingen hatade tjock sås — en åsigt som alls icke delades af pigan, hvilken i dag ensam lagat middagen, emedan frun hade hufvudvärk; häradshöfdingen rörde litet i såsskålen, satte den derefter till baka på bordet utan att taga något, samt tuggade torrt på stekbiten med en alldeles ohyggligt allvarsam min. Der efter reste han sig tigande och gick in i sitt rum.

»Gud, Elin en sådan sås — den är ju tjock som gröt! Elin vet ju, att häradshöfdingen afskyr tjock sås?» Fru Bertha hade svårt att hålla till baka tårarne. »Det är bra ledsamt, att jag inte för en enda gång kan slippa stå bredvid spisen!»

»Jag kan flytta, om jag inte kan vara frun i lag», ljöd det med en ton af sårad själfkänsla borta från spisen, och Elin af elden på förhand upphetsade, trinda anlete lågade ytterligare af harm. »Jag ska' be om mitt betyg.»

»Men Elin då, begriper hon inte, att jag måste säga från då något är galet?»

»Jag begriper ingenting här i huset. Kan jag hjälpa, att frun är vid dåligt humör? Jag kunde laga sås till kaptenskan Grip, så att den kunde ätas, och hon gaf mig tjugo kronor i julklapp, men — —» Resten försvann i en dof bruning, hvaraf frun endast, då hon drog dörren till efter sig, hörde något otydligt om »folk som själfve ingenting begripa.»

Hvad hon kände sig elycklig! Icke ens lille Arnolds joller kunde komma henne att glömma, hur ledsamt det varit hela denna dag. Hon lät barnflickan bära ut gossen och kastade sig själf, på nytt gråtande, på en stol. Då hörde hon steg i yttre rummet, hastigt torkade hon sina ögon, och då mannen inträdde låg hon helt lättjefullt på soffan, så fördjupad i en bok, att hon icke märkte honom.

»Du lofvade i morse att göra i ordning en hvit halsduk. Hvar är den: jag måste nu kläda mig, om jag inte skall komma för sent; begrafningen är kl. 4.»

Det gaf ett ryck i henne, och hon kände en ängslan, som var nära att qväfva henne; men så svarade hon helt värdslost utan att vända på hufvudet: »Det har jag glömt.»

»Men hvad i —» Han hejdade sig lyckligtvis, tog upp sin portmonnä och kastade ett silfvermynt på borbet. »Vill du göra mig den tjänsten att skicka någon af pigorna efter en — eller kanske det är bäst taga två, antagligen behöfver jag en i morgon.»

Hon reste sig med retsam långsamhet. »Du kunde ju ta' ett dussin så gerna.» Det lät trotsigt, och hon lemnade rummet utan att se på honom. Något hvitt föll ned på golvet, och han böjde sig ned för att taga upp det: det var hennes näsduk; den var alldeles våt. Han fick en bekymrad uppsyn; hon hade gråtit, kanske öfver hans betende vid bordet; han kunde väl ha' ätit hennes tjocka sås för en gångs skull; men det hade då också hela

Fig. 6. Dräkt af plysch och siden. Fig. 7. Kappa af sidenrips. Fig. 8. Dräkt för flickor om 7—9 år.

dagen varit så för—dt på tvären. Han önskade nästan att semestern vore slut. Der hade han suttit ensam i sitt rum hela förmiddagen och haft tråkigt, utan att hon en enda gång stuckit näsan in om dörren.

»Var så god!» Hon lade halsduken på bordet och återtog sin bok.

»Tack!» Han vände sig om i dörren. »Jag hade tänkt, att om du vore i ordning, då jag kommer tillbaka — hvilket nog inte dröjer länge — så kunde vi gå till Lünells i afton och titta på deras nya trädgårdsanläggning.»

»Nej tack, jag har inte lust.» Hon vände ryggen emot honom och bet i näsduken, medan hon ifrigt vände bladen i sin bok.

»Ja så, adjö då!» Han drog till dörren med någon häftighet, och hon hörde honom med en ed sparka till hunden, som brukade ligga på hans skrifbordsmatta. Hon hade stigit upp och stod framför dörren med handen utsträckt för att öppna. Om hon ändå skulle gå med till Lünells? Det kunde då verkligen redan vara nog med ledsamheter för en dag! Då öppnades dörren ånyo med sådan häftighet, att hon nästan fått ett slag i hufvudet, och en liten barngalosch slungades bort åt golfvet. »Låt mig åtminstone slippa att ha barngarde-rob här inne! Nu har Don tuggat sönder Arnolds ena galosch.»

»Då har väl hunden också själf dragit dit den. Jag skall verkligen nu be, att få vara i fred!» utbrast hon alldeles utom sig.

»Du skall få vara i fred», svarade han med särdeles långsam betoning, och om en stund såg hon bakom gardinen med sina svidande ögon efter honom, der han med mörk uppsyn vandrade gatan nedåt, påtagande sina svarta handskar.

Hvad hon kände sig olycklig och — ensam! — Om hon skulle gå in till gossen en stund? Hon tog hans lilla trasiga galosch i handen och gick in i barnkammaren. Der satt han ensam och gret, medan jungfru Lina ute i köket fick del af den orättvisa behandling för hvilken Elin varit utsatt af frun; köksans berättelse var beledsagad af knytnäfs slag i köksbordet, och det ofta återkommande: »men så sade jag — —», framslungades hvarje gång med stor kraft och väldiga gester.

Fru Davidson stod på tröskeln utan att märkas af de båda ifriga pigorna, och Lina hoppade en half aln från golfvet och gaf till ett skri, då hon hörde frun, med en temligen stark darrning på rösten, fråga, om hon hade tid att komma in till gossen — »såvida», tillade frun, »du inte föredrar att lemna din plats genast.»

Lina vände sig förskräckt om, men uppfångade i hastigheten en värtalig blick från sin kamrat, hvilken sade så mycket som: var nu ingen pultron. Och hon svarade käckt och utmanande: »Ja bevars, om frun ger kost och lön till flyttetiden. Här kan ju ändå ingen vara till lags.»

Fru Bertha flydde som jagad af furier in i sin sängkammare, tagande barnet med sig, och sedan hon skjutit rigeln för, satt hon der med gossen i sitt knä och en för-

Fig. 9. Bulgarisk capote.

skräcklig ångest i sitt bultande hjerta. Stirrande ut om fönstret och förgäfvets väntande, att mannen skulle återkomma, satt hon der kvar, sedan gossen somnat och det började skymma. Hon spratt till, då det knackade på dörren, och benen ville knapt bära henne, när hon gick bort för att öppna.

Det var Elin, kokerskan, som frågade om hon skulle bädda.

»Hvarför skall inte Lina bädda?»

»Nå du milde, det visste väl frun? Lina gick ju för ett par timmar sedan.» Att hon, Elin, ännu var kvar, berodde dorpå, att hon

af naturen inte vore fallen för skandal, annars hade Jönsson, fästmannen hennes, sin syster i sta'n, så nog kunde hon få komma dit alltid.

»Ja, bädda då.» Stackars lilla fru! — hon kände sig alldeles vimmelkantig, gång efter annan försökte hen att få litet reda i det förfärliga koas, som uppfylde hennes arma hufvud, men hon kunde ej få någon bugt med detta virrvarr och insomnade vid tolf tiden, utan att mannen ännu kommit hem.

När han kom hem hem ett par timmar senare, sof hon med sin arm sträckt öfver kanten till gossens lilla bädd och hållande hans lilla knubbiga hand i sin.

Han satte sig ned på stolen och betraktade henne. En och annan gång ryckte det till i hennes läppar, och han hörde en darrande suck.

Han såg på henne länge och allvarligt. Han hade varit mycket ond, då han gick bort i eftermiddag, och hennes beteende hade då ej heller varit egnadt att göra honom blidare till sinnes. Hvad han egentligen gjort? Han började tänka efter, hvad som passerat ända från morgonen. Nå ja, litet sträng hade han kanske varit, men hon var då också så ömtålig för det allra minsta. —

Hon rörde sig oroligt i sömnen och suckade. Då lade han smekande sin hand på hennes panna och hviskade sakta: »Bertha.»

Hon satte sig upp yrvaken, och så började hon gråta på nytt, denna gång med armarne kring hans hals, och hon sade, att hon var så gränslöst olycklig och hade känt det hela dagen.

»Lilla Bertha, glöm nu alltsammans, så är du snäll; inte ska vi träta om småsaker?»

»Småsaker?» sade hon förebrående; »hela lifvet är ju en idel sammansättning af småsaker, men du vill väl därför icke säga, att det är värdelöst?»

»Nej, älskling», sade han allvarligt, »men jag önskar, att du inte ville taga allt så hårdt.»

»Ah, du vet inte; du anar inte hälften af den förtret och den förödmjukelse, jag i dag måst lida.» Och hon omtalade allt från början till slut, sade att Lina utan vidare gått sin väg, och att hon egentligen ansåg Elin bära skulden härför.

Häradshöfdingen gick några slag häftigt framoch åter på golfvet och tuggade sin mustach; så stannade han framför sin hustru. »Vet du hvad Bertha? I morgon låta vi Elin också gå sin väg.»

»Kost och lön», sade frun med en skakning på hufvudet.

»Ja, det är ju förargligt, men jag tål inte att min hustru förolämpas af en tjenstflicka, — ser du, liten, det kan jag ej fördraga.»

Lilla frun log. »Käre Julius, jag tror, att alla fruar få tåla förolämpningar af tjenstfolket; det vänjer man sig vid, antager jag; men» — hon hotade honom leende, genom tårarne — »af sin man —»

»Sparlakanslexa!» afbröt han och tillslöt hennes läppar med en kyss.

Och så voro de försonade — för den gången.

Fig. 10. Dräkt för gossar. Fig. 11. Kappa för flickor. Fig. 12. Dräkt för gossar.

826

i sin egeuskap af slöjdinspektris vid Stockholms folkskolor. Den lilla boken, som framträder i god utstyrsel med förtydligande teckningar och till det synnerligen modesta priset af 50 öre, bör finna ett varmt mottagande hos hvarje lärarinna, hvarje moder, som lägga sig vinning om att bibringa sina lärjungar och döttrar den sanna och husliga uppfostran, som en gång blir den unga makan till större prydnad och tillfredsställelse än något bjefs af moderna pensionstalanger.

Utgifvandet af veckans nummer har något försenats på grund af de mellankommande många helgdagarne.

Ett storstadsbarn.

Berättelse för Idun

af Johan Nordling.

(Forts.)

Allt efter som qvällen framskred, kom det emellertid något underligt nervöst öfver pappa Rebolledos sätt, som hastigt tilltog till fullständig oro. Han vred sig oroligt fram och åter på sin plats, reste sig så plötsligt och gick ett slag öfver golfvet, stannade framför fönstret, jemkade rullgardinen åt sidan och stirrade ut i den lilla trädgårdens mörker, genom hvilket den hvita snön lyste, spöklikt och matt. Satte sig så ned på nytt för att efter några minuter upprepa samma manöver. Det var, som väntade han någon, som dröjde.

Ruth förundrade sig häråt, men låtsade om intet, utan fortsatte, så godt hon förmådde, att i glädligt ton tala om gamla dagars minnen och om kommande dagars förhoppningar. Han hörde endast till hälften på hennes ord och lemnade allt mer förströdda svar.

De anspråklösa julklapparne voro redan expedierade, de brokiga vaxljusen i granen brunno ned: hon måste släcka dem det ena efter det andra, och det blef skumt och dystert i rummet i jämförelse med det bländande ljus, som tidigare hade rådt. Ruth kände med smärtsam ångslan, hur den korta, lyckliga trefnaden, den hon gjort sig så mycken möda att skapa, löstes upp som i en dimma, och hon ansträngde sig, feberaktigt, halft förtvifad, att med glada ord och skratt, som började klinga allt mera tvunget, hålla den kvar. Ack, endast ett ögonblick, ett ögonblick ännu!

Så föll det henne in, att pappa Rebolledo allt för mycket saknade sin vanliga toddy för att känna någon trefnad vid det söta vinet och bakverket i längden. Och delvis var det nog så. Hon hade tänkt, att hon skulle få honom att glömma sin dryckedom — för denna enda qväll; men nu tyckte hon synd om honom och dukade fram det varma vattnet och den mörka konjaken, öfver hvilka den gamle med darrande ifver genast slog ned, medan hans ansigte för ett ögonblick ljusnade.

Han drack hastigt och mycket, men ej ens detta ville i afton hjälpa. Gång efter annan föreföll det Ruth, som om han hade något på sinnet, hvilket han ville fram med; hans läppar rördes, som önskade han tala, och Ruth stannade midt i sitt samspråk och fäste sina allvarliga ögon frågande på hans ansigte. Men det blef intet af, aldrig något af; han dök endast hastigt ned i sitt glas, halft skygg för hennes blick.

En pinande oro, som växte och växte, och som hon ej kunde förklara, än mindre betvinga, smög sig öfver Ruth: det var som om hon fruktade något, hon visste ej hvad, och hon spratt till vid minsta ljud, en knäppning i väggen, ett köldskott från något af de gamla träden ute i trädgården, der kylan hastigt tog till och blef bitande hvass. Slutligen kunde hon ej behärra sig längre, utan frågade helt plötsligt den gamle koristen i en ängslig, nervös ton:

»Hvad har du att säga, pappa Rebolledo? Du har något på hjertat.»

»Jag — jag —,» darrade han till; »jag — nej — nej, visst inte...»

I det samma hördes en knackning på rutan, sakta och halft tveksam, men fullt tydlig. Ruth blef skrämmd, och den andre, hvars ögon redan börjat

Försök ett qvartal!

Skand. Modet. är den elegantaste och rikhaltigaste här kända tidning i sitt slag.

Skand. Modet. är en prydnad för den finaste salong eller budoar.

Skand. Modet. är också ej afsedd att vara endast en modejournal, utan en tidning för salongen.

Skand. Modet. utkommer 2 gånger i månaden med ett häftadt och skuret nummer om 24 sidor.

Skand. Modet. innehåller i hvarje nummer omkring 80 illustrationer samt ett ytterst elegant omslag med 2 kol. helsidsbilder.

Skand. Modet. lemnar med hvar annat nummer en synnerligt rikhaltig mönsterbilaga.

Skand. Modet. meddelar dessutom i hvarje nummer en moderevy, fullständiga beskrifningar till alla illustrationerna och för öfrigt uppsatser i allt, som hör till damernas toalet.

Skand. Modet. meddelar ständigt det allra nyaste inom modets verd.

Skand. Modet. lemnar alltid å första sidan i hvarje nummer någon intressant illustration här hemifrån.

Skand. Modet. innehåller alltid derjemte en intressant och spännande följetong.

Skand. Modet. innehåller alltid derjemte en intressant och spännande följetong.

Skand. Modet. inbjuder sina abonnenter till storartade pristäffingar i qvinnlig slöjd om tusentals kronor.

Skand. Modet. är den jämförelsevis billigaste af alla kända modetidningar.

Skand. Modet. är tre gånger omfångsrikare och ojemförligt elegantare än andra här kända modejournaler.

Skand. Modet. står i typografisk utstyrsel öfver det bästa, som hos oss bjudes.

Skand. Modet. är för mode- och kramvaruaffärer, för sömmerskor och damskräddare den bästa annonstidning.

Skand. Modet. kostar för helt år 8 kr., $\frac{3}{4}$ år 6 kr. 50 öre, $\frac{1}{2}$ år 4 kr. 50 öre, $\frac{1}{4}$ år 2 kr. 50 öre, postarvodet inberäknadt.

Skand. Modet. har till utgifvare Frithiof Hellberg, red. och utg. af Idun; adress: Stockholm.

Skand. Modet. har till utgifvare Frithiof Hellberg, red. och utg. af Idun; adress: Stockholm.

Skand. Modet. har till utgifvare Frithiof Hellberg, red. och utg. af Idun; adress: Stockholm.

glänsa af ruset, och hvars kinder färgats af hektisk rodnad, blef med ens hvit i synen och darrade på handen, som förde glaset till munnen, så att halft dess innehåll sqvimpades ut öfver skjorta och väst.

»Hvad var det», frågade Ruth; »hörde du?»

I stället för att direkt svara på hennes fråga började pappa Rebolledo jemra och beklaga sig i ömklig ton:

»Ack, mitt kära barn, jag är så olycklig, så olycklig — ingen i hela världen bryr sig mer om pappa Rebolledo, nej ingen! De vilja vräka ut honom på gatan, om de kunna få, ja, det vilja de. Jag är så olycklig, så olycklig...»

Det knackar på nytt, något hårdare, och Ruth lägger ängsligt sin hand på hans arm; hon känner sig i qväll så märkvärdigt förskrämd och fruktande, att hon halft omedvetet litat till skydd hos detta barn till man, som hon annars sjelf var van att moderligt beskydda. Pappa Rebolledo tar åter till ord, men i en brådslande, halft urskuldande ton. Ruth förstår till en början intet.

»Ack, du skulle bli så lycklig, mitt kära barn, så lycklig och rik; jag försäkrar dig det, så lycklig. Och du skulle kunna hjälpa gamla stackars pappa, som de annars vräka ut till hundarne. Ja, till hundarne, du Ruth», ropade han häftigt till, »så att hon skalf. »Och det är bara för ditt eget bästa, ditt eget bästa...»

Som en blixtnär sanningen upp för Ruth. I detta ögonblick finner hon icke tid att förundra sig öfver detta, som hon aldrig förr anat, öfver bekantskapen mellan fosterfadern och Elon Kruse, som följde henne, finner icke tid att fråga öfver sammanhanget i det otroliga. Hon endast fattar allt, allt med ingifvelsens hastighet och skarpsynthet, och pulsernas slag stanna, då hon reser sig upp och med båda händer hårdt trycker pappa Rebolledos arm.

»Det är han», säger hon häftigt; »det är han...?»

»Bara för ditt eget — bästa», jollar den andre.

»Svara mig, hör du», befäller hon, »svara på min fråga!»

Men han behöfver icke svara. Det tar i läsets vrede, och dörren går upp. På tröskeln står Elon Kruse i frosthvit tulubb, och en kall pust drar in bak efter honom, flägar i fönstergardinerna och vajar i granens grenar. Han skyggar öfver ögonen emot ljuset och säger:

»Är jag inte väntad, är jag inte välkommen?»

Ingen svarar. Pappa Rebolledo sitter halft förskräckt, halft förlägen kvar i sitt hörn. Silfverskeden till hans glas vrides nervöst mellan hans fingrar. Ruth trycker sig orörlig upp emot väggen, hennes blåa ögon se hotfullt svarta rakt framför sig, och hennes läppar slutas hårdt.

»Ni hade dock lofvat mig det, herr Berg», säger Kruse; »ni kör väl ej ut en gäst på denna qväll. — Ruth, var förständig, var barmhertig; jag älskar er högre än allt i världen...»

Hans stämma nästan ber.

»Gå», säger Ruth.

Men pappa Rebolledo reser sig, stapplande, ännu förbryllad. Han går fram emot Kruse; han får plötsligt ord i munnen, många, flödande ord i häftig ström. »Oh nej», säger han, »för all del, det är inte meningen, det är inte alls meningen! Tag icke illa upp, herr Kruse; Ruth menar icke, hvad hon säger; hon är endast så häftig och nervös ibland; och dessutom blef hon skrämmd. Hon besinnar sig snart. Stig på och sitt ned; var så god — så god...»

»Gå», upprepar Ruth, häftigt, skarpt; och hon lyfter sin hand och pekar emot dörren.

»Se så, se så», lugnar pappa Rebolledo, »var nu snäll och förständig, min kära flicka. Herr Kruse vill dig så väl; inte sannt...»

Men plötsligt, när hon inser, huru litet hon förmår mot dessa två män, som sammansvurit sig, brister det förtviflade modet inom Ruth som en skör bubla, hon sjunker samman, förkrossad, trycker händerna för sina ögon, i tårlös, öfvergifven klagan.

»O, pappa Rebolledo, hur — hur kunde du göra mig detta? Du, den ende — som stod mig kvar...»

Och hon springer, utan att få händerna från sitt ansigte, öfver golfvet in i sitt rum; de båda männen, som halft brydda, halft obeslutsamma, betrakta hvarandra, höra regeln skjutas för bakom henne, och allt blir tyst. De stå en stund, slagne, utan ett ord.

Så säger Kruse:

»Hon har dock ett satans humör, er kära fosterdotter.»

Och pappa Rebolledo stammar ett ursäktande svar. Men der inne i mörkret får Ruth i brådslande hast sin hatt och kappa på. Hon känner en isande, smärtsam, förtvifad tomhet inom sig, ett mörkt svalg, genom hvilket ropar en röst, ropar och ropar med befällande magt: *bort, bort!* Hon måste det; hvar, huru, det vet hon ej, frågar sig ej. Som i en medvetlös sömngång smyger hon sig ut genom den lilla butiken åt gatan, ensam ut i vinternattens kyla, snö och mörker... Hon flyr efter de tomma gatorna, der ingen möter, ingen ser henne, ingen hör henne. Hennes tinningar bränna; hennes kjortel fladdrar för den kalla vinden. Hon känner det ej, förmimmer intet! Allt snabbare jagar hon för hvarje minut på sina steg — bort från hemmet och utan mål...

(Slut på första delen.)

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61
3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

Hvarjehanda.

Att rengöra sammet. Tvänne oxgallor blandas tillsammans med litet honing och tvål i regnvatten, kokas och omröras. Sammeten lägges på ett rent fuktadt bräde och bestrykes temligen starkt med ofvannämnda lösning förmedelst en liten lapp; derpå lägges den omkring en mangelstock och manglas, till smutsen gått bort, hvarefter den doppas i rent vatten och manglas på nytt för att ändtligen upphängas och halforkas. Då fuktas den åter med i vatten uppnjukad och uppkokt husbläss, slås emellan en duk, tills den blifvit torr, manglas och gnos än en gång med en duk. P. P.

Potatis såsom tvål. Potatisen skalas ren och rifves på ett rifjern; till den rifa massan sätter man 4 å 5 gånger så mycket vatten antingen efter vigt eller ögonmått och silar den genom en duk. Låter man massan stå några ögonblick, så sätter sig potatismjölet på botten och kan, om det renas några gånger med vatten, brukas till stärkelse. Den afhälda vätskan kan man, kall eller en smula uppvärmd, genast begagna till tvätt.

Man kan helt och hållet tvätta hvitt och färgadt tyg, ylle och linne deri, ntan lut och säpa, och det tvättade blifver deri fullkomligt hvitt. Framför tvål har detta potatisvatten det företräde, att det ej det minsta skadar det färgade tyget. Sidentyg erhåller derigenom en slags styfhet och glans, om det icke sköljes i vatten. — Tyg, som är mera orient, tvättar man i starkare potatisvatten och tillguter mindre rent vatten, hvarefter man till sist sköljer det tvättade.

Ypperligt är detta potatisvatten för ylletröjor, som man bär på bara kroppen. Med tvål skrympa de och blifva gula, men genom detta blifva de rena och hvita sådana de en gång varit. P. P.

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras å Möbелtyger, Mattor, Drapperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [37]

Breflåda.

Stina. Låter sig göra för prenumeranter. Priset är 10 öre numret.

Innehållsförteckning:

Tillkännagivande. Trädomsök; några små betraktelser öfver ett och annat af Mathilda Langlet. Ärade läsarinor! I praktiskt syfte. Ett storstadsbarn; berättelse för Idun af Johan Nordling (slut på första delen). Hvarjehanda. Breflåda. — Moderevy. Text till modebilderna. När pappa är vid misshumör; utkast af Stephan Smith.

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

PLATSSÖKANDE.

Lärarinna, som genomgått Wallinska skolan, önskar plats för att undervisa flickor i vanliga skolämnen, språk, musik och handarbeten. Svar till »L.», Hult. [610]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24, 9-10 och 2-3. Företrädesvis mag- och hudsjukdomar. [505]

Doktor Carl Flensburg

14 Lilla Vattugatan 14. Hvardagar 1/23—1/24. Helgdagar 10—11. Behandlar företrädesvis Barnsjukdomar. [297]

ROLAND MARTIN

Tandläkare.

Vasagatan 10, Stockholm, snedt emot Centralstationen. [572]

Inackordering.

En ung, bildad dam erbjudes inackordering i yngre officersfamilj i Stockholm. Svar till »Hem» inlemnas å Iduns byrå. [609]

Skånsk medvurst

af bästa beskaffenhet och afsedd för familjehöf. Underrättelse i Kuller bod, Drottninggatan 36.

Ramlösa Plantskola.

Min nya priskurant öfver rikhaltiga förråd af alla slag plantskoleartiklar är nu utkommen och tillsändes franko. Helsingborg i september 1888. [522] N. P. Jensen.

Hos

I. M. GÖTTHE

48 Drottninggatan 48

Regeringsgatan 27, Skeppsbron 20, Hornsgatan 54, samt hos andra Bok- och Pappershandlare i riket i dag utkommet:

HUSHÅLLSBOK

I enkel och tydlig uppställning med öfversigt af Metersystemet. Pris: 1 krona. [605]

Örebro Kem.-Tekn. Fabrik

rekommenderar sina tillverkningar af H. E. Ekströms

Patenterade Jästmjöl

(Oumbärligt för hvarje hushåll.)

Eau de Cologne, Parfymmer, Håroljor, Aseptin, m. fl. Tekniska fabrikater.

Obs, vidstående fabriksmärke! [587]

KASPER,

den välbekanta skämttidningen, har under senaste halfåret genom sina talrika och fina illustrationer samt sin godmodiga och humoristiska text visat, att tidningen nu i sin nya utstyrelse utmärkt jämförelse med Europas förnämsta tidningar i denna genre. Säkert skall och publiken uppmuntra Kaspers sträfvan genom att göra honom till en välkommen vän i alla hem, der man älskar ett godt skämt. I spetsen för redaktionen stå Richard Gustafsson och John Johnson (Kapten Punsch), samt för illustrationerna vårt lands förnämste tecknare, Viktor Andrén. Prenumeration mottages å alla postkontor. Oaktadt de ökade omkostnaderna för tidningens eleganta utstyrelse är priset det samma som förr, eller 4 kr. 75 öre pr helt år. [607]

Kurs i klädsömnad

gives af undertecknad för ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar.

Bernadina Nicodemi, Barnhusgatan 4, 1 tr. upp öfver g. [185]

Vårt r:a Hushålls-, Pariser- och Intubi-Kaffe, hvars godhet garanteras, rekommenderas hos hvarje sparsam hushömoder.

Stockholms Kaffe-Aktiebolag, N:r 4 Klara östra gata n:r 4. [228]

J.G. Hammars Lampkök. Stor värmeformåga. Brinna luktfritt. Brilljant belysning. Pris: enkla med veke 4-6 kr., extra solida 7-8 kr., med 2 vekar 12 kr. Fullkomlig beläthenhet garanteras hvarje köpare. [292] J. G. HAMMAR, 30 Malmskiöldsgatan

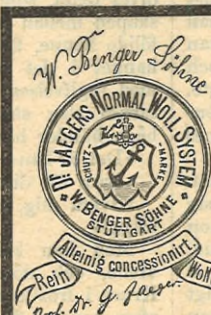
Ny remontantrös

för 1889,

benämnd Oscar II, König von Schweden, försändes i maj 1889 i original-vinterförädlingar för kr. 6 pr st. med emballage. Fullständig beskrifning på begäran franko. Beställningar mottagas från och med i dag. Helsingborg den 20 dec. 1888. [608] N. P. Jensen.

GRETA LANDSORT,

Sköterska af sinnessjuka, Flemminggatan 16 A, 1 tr., Stockholm. [597]

YLLE REGIMEN.

Bästa skydd mot köld och värme

äro: **Benger's** enda äkta

Normal-Underkläder.

Prisbelönta med 6 Guldmedaljer.

Illustrerad Katalog gratis.

Fabriks-Nederlag hos: Gösta Vidinghoff, 19 Drottninggatan, Stockholm. [113]

Sturegatan n:r 8. Telefon 8430. Laavey & Co, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm. Hversenska Terrassen. Kungsgatan n:r 7